

Казка про козла и барана

Був собі чоловік та жінка; мали вони козла й барана. «Ох, жінко! — каже чоловік. — Проженемо ми цього барана і козла, а то вже вони у нас дурно хліб їдять. А вбирайся, козел і баран, собі з богом, щоб ви не були у мене і в дворі!» Пошили вони собі торбу, та й пішли. Ідуть та ідуть. Посеред поля лежить вовча голова. От баран дужий, та не сміливий, а козел сміливий, та не дужий. «Бери, баране, голову, бо ти дужий». — «Ох, бери ти, козле, бо ти сміливий». Узяли вдвох і вкинули в торбу. Ідуть та ідуть — коли горить вогонь. «Ходимо й ми туди! Там переночуємо, щоб нас вовки не з'їли». Приходять туди, аж то вовки кашу варять: «А, здорові, молодці!» — «А, драстуйте, братці, драстуйте, ще каша не кипить, мясо буде з вас». От тут баран уже злякався, а козел давно уж злякався. Козел і одумавсь: «А подай лишень, баране, отую вовчу голову!» От баран і приніс. «Та не цю, а подай більшу!» — каже козел. Баран знов цупить ту ж саму. «Та подай ще більшу!»

От тут уже вовки злякались; стали вони думати-гадати, як би відтіля удрати. «Славная, братці, кумпанія і каша гарна кипить, та нічим долить; піду я по воду». Як пішов вовк по воду: «Хай вам абищо з вашою кумпанією!» Як зачав другий того дожидати, став думати-гадати, як би й собі видтіля удрати: «Е, вражий син! Пішов та й сидить, нічим кашу долить. Ось візьму я ломаку та прижену його, як собаку!» Як побіг, так і той не вернувся. А третій сидів, сидів: «Ось піду лишень я, так я їх прижену!» Як побіг, так і той рад, що втік. «Ох, нум, брате, скорійше хвататись, щоб нам оцю кашку поїсти та з куреня убратись!» От як одумавсь вовк: «Е, щоб нам троїм та козла і барана бояться! Ось ходім ми їх поїмо, вражих синів». Прийшли, аж тії добре шатались, уже з куреня убрались; як побігли, та й на дуба зібрались. Стали вовки думати-гадати, як би козла та барана нагнати. Як стали йти, і найшли їх на дубі. Козел сміліший, ізліз на самий верх, а баран не сміливий — так нижче. «Ох, лягай, — кажуть вовки ковтуноватому вовкові, — ти старший! Та й ворожи, чи не побачимо їх». Як ліг вовк до-гори і зачав ворожити. Баран сидить на гіллі та так дрижить: як упаде, та на вовка. Козел сміливий не став зівати, а як закричить: «Подай мені ворожбита!» Вовки як схватились та насилу відтіля убрались.